

ALTIN NAR MASALI

Menşei: Anadolu

Handadır handa, bir kara manda,
Üç yüz yaşındaydım taa evvel zamanda.
Soğan, sarımsak satarken, terazimin kolu kırıldı,
Masaldır bunun adı, dinlemekle çıkar tadı.

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, küçük bir köyde Mehmet adında biri yaşarmış. Mehmet iyi kalpli, doğayı ve hayvanları çok seven bir gençmiş.

Günün birinde köy meydanında bir tellalın sesini işitmiş:

“Duyduk duymadık demeyin, soğan ekmek yemek! Ülkenin gençleri arasında bir yarışma düzenlenecek ve kazanan, padişahımızın yeni veziri olacak. Kendine güvenen herkes üç gün sonra saraya gelsin.” Mehmet tellalı duyunca heyecanlanmış. Eve gidip hazırlıklarını yapmış, ertesi sabah da saraya doğru yola çıkmış.

Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, bir nehir kenarına varmış, biraz soluklanmış. Tekrar yola koyulacakmış ki, kenardaki su birikintisinde bir kıpırtı fark etmiş. Yaklaşınca üç balığın küçücük bir yerde sıkışıp çırpındığını görmüş. Hemen onları alıp nehre bırakmış. Suyu kavuşan balıklar neşeyle yüzmüşler.

Delikanlı tekrar yola düşmüş. Yürümüş, yürümüş, derken bir patikada, yol üzerinde darmadağın dolaşan karıncalara rast gelmiş. “Ya başkaları görmez de yanlışlıkla üzerlerine basarsa” diye endişelenmiş. Hemen patika yolun kenarında karıncalar için ayrı minik bir yol yapmış. Karıncalar sıra sıra bu minik yoldan gitmeye başlayınca da huzurla yoluna devam etmiş.

Mehmet epey yol aldıktan sonra bu defa bir ağacın altına oturup dinlenmeye başlamış. Ağacın dallarında bir kuş yuvası fark etmiş. Yuvadaki cıvıltı mı cıvıltı kuş sesleri geliyordu. Ağaca tırmanıp yuvaya ulaşmış. Meğer yavru kuşlar çok acıkmış, annelerinin gelmesini bekliyorlarmış. Mehmet yavruları kühahının içine koyup aşağı indirmiş. Suyunu, azıcık azığını onlarla paylaşmış ve kuşlar iyice güçlenene dek başlarında beklemiş. Yavruların neşeyle cıvıldaşmaya başladığını görünce de, “Allah’a emanet” deyip yoluna devam etmiş.

Mehmet üç gün üç gece böylece yol almış. Sonunda sarayın bahçesine varmış. Yüzlerce genç heyecanla yarışmayı bekliyormuş. Padişah gençlere seslenmiş, “Sizi üç imtihandan geçireceğim. Kim kazanırsa vezirim olacak” demiş. Cebinden gümüş mührünü, parmağından yakut yüzüğünü çıkarmış; kaftanından da inci bir düğmeyi

söküp hepsini sarayın yanındaki nehre fırlatmış. Gençlerden bu eşyalarını bulup getirmelerini istemiş. Gençler koşarak nehre atlamışlar. Mehmet de tam atlayacakmış ki, üç küçük balığın kendisine doğru geldiğini görmüş. Her biri ağzında padişahın bir eşyasını tutmuş, kendisine uzatıyormuş. Meğer bunlar, saraya gelirken yol kenarında görüp yardım ettiği balıklar değil miymiş! Mehmet teşekkür ederek eşyaları almış ve padişaha götürmüştü.

Padişah Mehmet'e "Birinci imtihanı geçtin," demiş. "Şimdi sıra ikincisinde. Gün doğarken sarayın bahçesine on çuval pirinç dökülecek, akşama kadar hepsini toplayıp çuvallara doldurabilirsen, bu imtihanı da geçeceksin. Ama bahçede tek bir pirinç tanesi bile kalmayacak."

Ertesi sabah on çuval pirinç bahçenin her tarafına dökülmüş. Mehmet tek tek toplamaya başlamış ama öğlene kadar yarım çuval pirinci bile bir araya getirememiş. Tam umutsuzluğa kapılacağı an, minicik bir karıncanın kendisine göz kırptığını görmüş. Meğer bu karınca, saraya gelirken kendilerine yol yaptığı karıncaların kumandanıymış. Kumandan karınca bir ıslık çalmış, o anda binlerce karınca sarayın bahçesinde belirivermiş. Karıncalar el ele verip pirinçleri tek tek toplamış, Mehmet'in önüne yığmışlar. Mehmet de pirinçleri çuvallara doldurmuş, karıncalara teşekkür edip çuvalları doğruca padişaha götürmüştü. Padişah çuvalları saymış; tam on çuval... Adamları ise bahçenin her yerini aramışlar, ama tek bir pirinç tanesi bile bulamamışlar.

Padişah “Aferin genç adam,” demiş. “şimdi son imtihannda sıra. Kaf Dağı'nın ardındaki altın narı bulup getirirsen vezirim olmaya hak kazanırsın.”

Mehmet Kaf Dağı'nı bulmak için yola düşmüş. Aramış, aramış, bulamamış. Kime sorsa cevap alamamış. Çok yorulunca bir ağacın altında biraz dinlenmek istemiş. Tam oturacağı sırada omzuna bir kuş konmuş. Mehmet bir de ne görsün? Kuş, ağzında parıl parıl parlayan altın narı ona uzatıyormuş... Meğer bu kuş, aç halde bulup beslediğı yavruların annesiymiş. Mehmet çok sevinmiş. Kuşa teşekkür edip altın narı heybesine atmış ve sarayın yolunu tutmuş.

Padişah, Mehmet'in altın narı getirdiğini görünce çok şaşırmış. Bu gencin bütün imtihanları geçebileceğini düşünmüyormuş çünkü. Başından geçenleri öğrendiğinde Mehmet'in iyi kalpli, merhametli ve becerikli biri olduğuna emin olmuş ve gönöl rahatlığıyla onu vezir ilan etmiş.

Mehmet o günden sonra padişahla birlikte ülkeyi adaletle, iyilikle yönetmiş. Ömrünün sonuna kadar doğaya, hayvanlara, insanlara hep saygıyla, merhametle muamele etmeye devam etmiş.

Gökten bu defa üç nar düşmüş; biri masalı anlatanın, biri dinleyenlerin, biri de iyi kalpli, merhametli tüm insanların başına...

Çocuklar, pijamalarınızı giymiştiniz, değil mi? Masalımız da bitti. Şimdi sıra uykudaa...
Mehmet Kaf Dağını bulamadı ama rüyanızda siz bulursunuz belki, kim bilir?

İyi uykulaaar...

